

den bestod. Vi gik vistnok, det tror jeg, jeg tør sige, alle ud fra, at naar den skulde indgaa i Kassebeholdningen, maatte den bestaa af noget, som kunde indgaa i denne. Ser man efter i det upartiske Referat af vor Virksomhed sidste Aar — jeg sigter herved til den fortrinlige Haandbog, som Rigsdagens Bureauchef udgiver og som, tør jeg sige, indeholder et ganske upartisk Referat — staar der, at de 5 af de 9 Mill. Kr. gaa til Brandforsikringsfonden, medens de øvrige 4 Mill. Kr. gaa ind i den almindelige Kassebeholdning. Saaledes refereres det, vi gjorde den Gang. Nu vil jeg spørge klart og tydeligt: Er der noget Menneske, som har tænkt sig, at det, Henlæggelsen af de 5 Mill. Kr. til Brandforsikringsfonden og Inddragelsen af de andre 4 Mill. i den almindelige Kassebeholdning skulde ende med — hvad der vil ske, dersom man følger Ordføreren for Mindretallet —, at Statskassens Beholdning bliver ca. $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. mindre. Dette er det praktiske Resultat, og jeg ønsker, at man skal se lidt praktisk paa dette og komme bort fra Konsekvenserne af det Begreb, der af Juristerne kaldes Konfusion, og som gaar ud paa, at, naar Kreditor og Debitor blive samme Person, hører Gælden op at eksistere. Praktisk talt kan dette kun bringe Konfusion i Begreberne. Nu er Forholdet ganske vist det, at man rettede de 4 Mill. Kr., der skulde henlægges, til 5 Mill. Kr., jeg vedkender mig min Del af Ansvar for, at det ikke samtidig under Forhandlingerne blev oplyst, hvori Fonden bestod. Men man rettede altsaa 4 til 5, og der skulde da blive 4 Mill. Kr. tilbage, som kunde gaa ind i Kassebeholdningen, men det skete ikke, fordi der fra Brandforsikringsfondens Bestyrelses Side udtaltes et Ønske om, at det Beløb, som henlagdes til den, ikke maatte bestaa i en Bogfordring paa Statskassen, ikke i Gældsbeviser eller Kautionsbeviser fra denne Side, men i let realisable Effekter. Det viser sig nu, at naar den højtærede Minister skulde efterkomme dette Ønske, kunde han kun skaffe de realisable Effekter til Veje ved at angribe Statskassens almindelige Beholdning. Men deraf vil, hvis man følger Mindretallet, Resultatet blive, at Statskassen i Stedet for at blive beriget, vil miste nogle af sine disponible Midler, og derfor er det, at Ministeren kommer og siger til os: Saaledes er Forholdet, jeg har afleveret disse realisable Papirer, endogsaa mere, end jeg skulde, og derfor ønsker jeg — for at Forudsætningen for Loven den Gang, at Statskassens Behold-

ning skulde forøges, kan ske Fyldest — at faa dette Lovforslag vedtaget. Den højtærede Minister kunde have gjort det paa en anden Maade ved ganske simpelt at udstede et Gældsbevis paa 5 Mill. Kr., det vilde ikke have afficeret Statsgælden paa nogen Maade. Hvad enten Kreditor er Reserve-Pensionsfonden eller Statsbrandforsikringsfonden, vilde Statsgælden blive den samme. Jeg finder derfor, at dette Lovforslag er en ganske simpel Følge af Forudsætningen fra den Gang, den Forudsætning, mod hvilken ingen har indvendt noget som helst, og som man efter min Mening kun kan komme bort fra ved at bruge en ganske overordentlig Mængde Ord og ved at gøre Sagen saa uforstaaelig som muligt. Her er jo ikke Tale om at stifte nogen ny Statsgæld, den er kun ny, for saa vidt Kreditor bliver en anden, det er hele Forskellen, Statsgælden forøges aldeles ikke derved.

Naar man et Sted sletter et Beløb, ligegyldigt hvilket, og overfører det til en anden Kreditor, eller, som her, omskriver en Bogfordring til en almindelig indenlandsk amortisabel Statsgæld, bliver Status ganske den samme.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds sagde, at han i denne Sag, som altid, stemte ganske sagligt. Der laa deri en lille Insinuation om, at vi, som mulig stemme for dette Lovforslag, ikke stemme sagligt. Det vil jeg nedlægge en bestemt Indsigelse imod. Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem, som jeg altid har anset for en stor Politiker, og som har taget saa overordentlig livlig Del i det politiske Arbejde, altid har været saa saglig, at han kan vare denne Paastand for sit eget Vedkommende.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) var i det heldige Tilfælde at kunne slaa Følge med den Side af Salen, hvortil han, som han sagde, ellers ikke plejede at høre, og han gjorde det paa en Maade, der, som altid, var fornøjelig. Han udviklede i et aandrigt Causeri, hvorfor han var imod det glade Vanvid, og han talte endvidere mod Skuffesystemet. Jeg tror, det ærede Medlem har set lidt fejl paa Skuffesystemet. Jeg lægger ikke Vægt

Rettelse.

Sp. 1548, L. 26 f. n.: „Spørgsmaal“, læs: „Synspunkt“.